

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ПРВ ОДДЕЛ

ОДЛУКА

Жалба број 52351/14
Живко ВАСИЛЕВСКИ
против Република Македонија

Европскиот суд за човекови права (Прв Оддел) на ден 18 Декември 2018 година во Совет составен од:

Aleš Pejchal, *Претседател*,
Tim Eicke
Jovan Plevski, *судии*,
и Renata Degener, *Заменик Секретар на Одделот*,

Во однос на горенаведената жалба поднесена на 17 јули 2014 година
Имајќи ги предвид наводите дадени од тужената држава и наводите
дадени од жалителот во одговор
Ја донесе следнава одлука:

ФАКТИ

1. Жалителот, Г-дин Живко Василевски е македонски државјанин роден во 1958 година и живее во Штип. Пред Судот е застапуван од г-дин М. Маролов, адвокат од Штип.
2. Македонската Влада („Владата“) е застапувана од нејзиниот претходен агент г-дин К. Богданов, подоцна наследен од г-а Д. Џонова.

Околности на случајот

3. Фактите на случајот, како што се поднесени од страните, може да се сумираат како што следи.
4. Жалителот го тужел својот работодавач пред Основен суд Скопје („првостепениот суд“) за исплата на надоместок за патни трошоци до и од неговото место на живеење.
5. На расправата одржана во присуство на адвокатот на жалителот, работодавецот се осврна на своите претходни поднесоци поднесени до судот каде биле доставени докази дека местото на живеење на жалителот во релевантното време било исто како и неговото место на работа (имено: личните досиеја на работодавецот, во кои се вклучени

поднесоци доставени од страна на жалителот за неговото пријавено место на живеење; судска пресуда од друга постапка кадешто жалителот бил странка; жалба во постапка за прекршок против жалителот; записник од полициско сослушување на жалителот и барање за трансфер на жалителот во друга организациона единица поднесено од негов надзорник). Адвокатот на жалителот неосновано тврдеше дека материјалот бил поднесен ненавремено и се противел на неговото прифаќање како доказ. Материјалот за кој станува збор е прифатен како доказ и прочитан на сослушувањето.

6. Со пресуда од 17 октомври 2013 година првостепениот суд ја одбил тужбата на жалителот како неоснована. Потпирајќи се на доказите поднесени од работодавачот, судот утврдил дека пријавеното место на живеење на жалителот било исто како и местото на неговата работа и дека работодавецот му овозможил организиран превоз кога жалителот бил назначен за работа подалеку.

7. На 26 март 2014 година Апелациониот суд Скопје („Апелациониот суд“) ја одбил жалбата на жалителот каде се жалел на приемот во докази на материјалот поднесен од работодавецот, кои не му биле доставени нему. Судот сметал дека материјалот за кој станува збор бил релевантен за фактите на случајот, кои се правилно утврдени од страна на првостепениот суд.

ЖАЛБА

8. Жалителот се жалел според членот 6 § 1 од Конвенцијата, дека граѓанската постапка била неправична во насока дека не му биле доставени доказите поднесени од работодавецот.

ПРАВО

9. Жалителот се жалел дека пресудата во оспорената граѓанска постапка била заснована на документи поднесени од неговиот работодавец кои биле прифатени како доказ спротивно на правилата на постапката предвидени во домашното право и кои докази нему не му биле доставени. Се повикал на член 6 § 1 од Конвенцијата, кој во својот релевантен дел, гласи:

„Во одредувањето на неговите граѓански права и обврски... секој има право на фер судење ... од суд...“

А. Поднесоци на странките

10. Владата се произнесе дека сите докази, вклучувајќи ги и материјалите во прашање, биле презентирани на судските рочишта во присуство на адвокатот на жалителот. Жалителот не можел да не биде

запознаен со нивната содржина и неговиот застапник можел истите да ги разгледа на рочиштето и да даде свои наводи. Понатаму, жалителот ги коментирал тие материјали во неговата жалба и неговите поднесоци биле уредно разгледани од страна на Апелациониот суд.

11. Жалителот тврдеше дека оспорените докази не му биле доставени, ниту пак му била дадена можност истите да ги разгледа и да се произнесе.

Б. Мислење на Судот

12. Судот повторува дека концептот на фер-расправа исто така подразбира и право на контрадикторност на постапката. Тоа право значи дека страните во кривични или граѓански постапки мора, во принцип, да ги знаат и да им биде овозможено да ги коментираат, сите доставени докази или дадени наводи, кои може да влијаат врз одлуката на судот (види *Грозданоски против Република Македонија*, бр. 21510/03, § 36, 31 мај 2007 година; и *Наумоски против Република Македонија*, бр. 25248/05, § 25, 27 ноември 2012).

13. Во конкретниот случај, Судот забележува дека во оспорената граѓанска постапка работодавецот на жалителот доставил писмен материјал, од кој копија не била доставена до жалителот. Првостепениот суд го прифатил тој материјал како доказ. Судот го отфрлил приговорот на жалителот во таа насока и ги прочитал доказите за кои станува збор. Судовите ја одбиле тужбата на жалителот, потпирајќи се на тие докази, за кои сметале дека се релевантни со цел правилно да ги утврдат фактите (види параграфи 6 и 7 погоре).

14. Судот понатаму забележува дека материјалот за кој станува збор е прифатен како доказ на рочиште одржано во присуство на адвокатот на жалителот. Тој ниту побарал копија од тој доказ, ниту барал одложување на расправата со цел да го разгледа и да се произнесе по истиот. Понатаму, Судот придава тежина на фактот дека оспорените докази вклучуваат информации од личното досие на жалителот кај работодавачот и разни други документи (види параграф 5 погоре), и не содржи никакви нови информации со кои жалителот не би бил запознаен. Согласно тоа, Судот е уверен дека жалителот бил запознаен со оспорените докази и имал можност да истите ги коментира, како што подоцна направил во неговата жалба. Во такви околности, не може да се смета дека правото на жалителот на контрадикторност на постапката е повредено.

15. Дотолку повеќе, жалителот се жалел на одлуката на првостепениот суд оспорениот материјал да се земе предвид како доказ, спротивно на домашните процесни правила, Судот повторува дека допуштеноста на доказите е првенствено прашање на регулирање

во домашните закони и тоа дека општо правило е домашните судови да ги ценат доказите пред нив (види, за пример, *García Ruiz v. Spain* [GC], бр. 30544/96, § 28, ЕСЧП 1999-I; *Периќ против Хрватска*, бр. 34499/06, § 17, 27 март 2008 година; и *Карајанов против Република Македонија*, бр. 2229/15, § 50, 6 април 2017 година). Задача на Судот е да утврди дали постапките во целост, вклучувајќи го и начинот на кој биле дозволени доказите, биле „фер“ во рамките на значењето на членот 6 став 1 (види *Dombo Beheer B.V. против Холандија*, 27 октомври 1993, § 31, Серија А бр. 274). Со оглед дека, нема доказ кој укажува дека постапката не била праведна на друг начин, следува дека жалбата е недопуштена како очигледно неоснована и мора да биде отфрлена во согласност со член 35 §§ 3 (а) и 4 од Конвенцијата.

Поради овие причини, Судот, едногласно,

Ја прогласува жалбата за недопуштена.

Составено на англиски и објавено на 24 јануари 2019 година.

Renata Degener
Заменик секретар

Aleš Pejchal
Претседател